

Ændringsforslag angaaer, som er stillet under Nr. 17, saa troer jeg, at det er bedre, at det beroer ved Udkastet; der nævnes „Udgiveren eller Redacturen“. Det vilde i ethvert Tilfælde med Lethed kunne bestemmes, hvem Ansvarret skal hvile paa. At Udgiver og Redacteur ere forskjellige Personer, er Noget, som ikke altid finder Sted, og Noget, som ikke har lovbestemt Gjæmme, og det er aabenbart, at man holder sig til den, som har paataget sig Ansvarret for det Skrift, som er kommet ud. Der er ikke særlig og udelukkende Tale om periodiske Blade, hvorfor jeg ikke troer, at den Form, Udvalget har foreslaaet, er aldeles passende. Hvad det Ændringsforslag angaaer, som er opført under 22de Afstemningspost, forekommer det mig noget forunderligt, om man udtrykkelig skulde sætte i Loven: at man kunde udgive „pseudonyme Skrifter“. Nødvendigt er det paa ingen Maade; det er nok, at det ikke er befalet, at Forfatteren skal nævnes; ja, at endog saa i §§ 3 og 5 er tilkjendegivet, at Forfatteren ikke behøver at være nævnt, og, naar der nu ogsaa er Straf for falsk Angivelse af Forfatteren, er det dog aabenbart, at, hvad man i Almindelighed kalder Pseudonymitet, eller et fingeret Navn, et Navn, som ikke betegner nogen virkelig Person, ikke kan medføre Strafansvar, og at det altsaa ikke er ulovligt at benytte den. Dette behøver altsaa ikke udtrykkeligt at siges i Loven. Det er Usædvanligt i Lovgivningen, at man nævner, at Noget ikke er forebudt; det er nok, naar de Handlinger, der foretages, ikke komme i nogen Strid med nogen Lovbestemmelse, og Ordet Pseudonymitet er hidtil i Lovgivningen aldrig benyttet, og det har en Vibebydning, der let kunde oppvække Begrebet om noget virkelig Falskt, som man vilde hjemle, hvilket naturligviis paa ingen Maade kan være Meningen. Hvad Udkastets § 6 angaaer, kan jeg henholde mig til, hvad der fra min og flere Sider er anført for det Hensigtsmæssige i, at det bliver ved Udkastet. Forsaavidt det idag med megen Styrke er udtalt, at det er noget høist fortrædeligt for en Forfatter, at hans Skrift skal kunne være udkastet Beslag uden Lov og Dom, forekommer det mig, at dette kun finder liden Anven-

delse paa hvad der er bestemt i Udkastets § 6; thi det er et Beslag, som gjør Sags Anlægsgælfte for Retten nødvendig, og som igjen opheves, saafremt Dommen falder ud til Fordeel for Forfatteren. Det forekommer mig, at der for en Justitsminister er saa mange Motiver til at anvende denne Bestemmelse med den største Varsomhed, at man ikke behøver at være bange for, at han skal benytte denne Myndighed, uden hvor en høj Grad af Fare vilde være forbunden med at lade Skriftet komme ud. Man kan saaledes tænke sig, at der i en bevæget Tid i et District, hvor der er særdeles Bevægelse, kunde trykkes Skrifter, der opfordrede til Brandstiftelse, Mord og andre saadanne grove Forbrydelser, at disse Skrifter vare vel beregnede paa at vinde de Tilbøieligheder, som for Dieblisset vare i Bevægelse, og at de altsaa virkelig kunde være farlige; dersom nu saadanne Skrifter ikke kunde standses, vilde der vistnok kunne skee ubødelig Skade. Naar det fremdeles siges, at Justitsministeriet maatte, selv om en saadan Lovbestemmelse ikke var til, være beføiet til at foretage saadan Foranstaltning i Kraft af Grundlovens § 30, der giver Regjeringen Ret til, i paatrængende Tilfælde at give foreløbige Love, saa er det dog vistnok ikke saadanne specielle Foranstaltninger, som her er Tale om, man har tænkt sig ved foreløbige Love, og selv om man vil antage, at Sen isøvrigt er anvendelig, hedder det dog, „at de ikke maae være i Strid med Grundloven.“ Dersom virkelig den Mening gjøres gjældende, at det er stridende mod Grundloven, at saadant Beslag foretages, saa vil jo Justitsministeriet ikke kunne være beføiet til i Form af provisoriske Love at gjøre saadan Foranstaltning. Naar det er sagt, at Betingelsen, under hvilken han skulde kunne foretage denne Handling, i al Fald maatte stærkere betegnes, og at det ikke var nok at sige, at den var nødvendig, saa forekommer der mig ikke at være Trang til saadan nærmere Bestemmelse; det synes mig tværtimod, at de Ord, som herom ere brugte, ere saa betegnende, som det behøves, og der forekommer mig ikke at være mindste Anledning til Frygt for, at enten den nuværende eller nogen anden Justitsminister skulde nære Tilbøielighed til at benytte denne Mynd-